POLITICHIA

Fair Play

oglindă în care ne putem privi din cînd în cînd

supliment FAIR PLAY

Lei 10

Cui i-e frică de REGELE MIHAI?

Deşi a trecut mai bine de o lună de la incidentul cu «infiltrarea», «trecerea frauduloasă», «intrarea ilegală» în ţară a regelui Mihai – iertaţi-mă, eu nu-i pot spune ex-regele, n-am aflat pe ce temei legal sau moral a fost externat – întîmplarea continuă să suscite interes şi discuţii. Discuţii contradictorii. În timp ce la Timişoara şi Bucureşti se scandează «Regele Mihai!» şi încă alte lozinci pro-monarhiste restul ţării, pare, prin tăcerea afişată ca şi în 21 decembrie '89 a fi antimonarhistă. Deşi aici trebuie să lămurim un lucru clar: monarhismul e una şi hohenzoller-ismul e alta. Înclin să cred că sînt şi oameni, buni cunoscători ai istoriei neamului, care ar opta pentru o monarhie cu un domn pămîntean. Dar de unde să-l luăm? Poate că el există, dar asta pare a fi un anacronism. Măcar pentru faptul că un rege al României, de drept, fiindcă a fost înlăturat abuziv, există. Nu spun o noutate dacă amintesc faptul că dinastia de Hohenzollern a fost adusă în ţară ca o necesitate istorică, ca o soluţie de rezolvare a unei crize în care se aflau Principatele.

Nu spun o noutate dacă amintesc că nivelul de civilizaţie al românilor a fost ridicat simţitor sub monarhie sub o dezvoltare economică înfloritoare printr-o agricultură care ne făcuse, iar nu spun o noutate, grînarul Europei.

Şi, deodată, firul istorie s-a rupt, România fiind băgată cu de-a sila într-o paranteză comunistă de mai bine de 40 de ani. Abia atunci, în 1947, România a devenit republică. Pînă atunci, de la apariţia primelor formaţiuni statale, românii, ţările Române au avut un domnitor. Deci – monarhie peste o mie de ani. V-aţi întrebat vreodată cît valorează pentru istoria noastră cei 45 de ani de comunism, de republică, în raport cu secolele de monarhie? Mai nimic, aproape nimic, aproape cît o gripă în viaţa unui om. Sigur, nu eludez faptul că, aceşti 45 de ani sînt ani din **viaţa noastră** şi că, iar spun o banalitate, evidentă, viaţa noastră este unică pe pămînt. Dar mai este încă ceva ce trebuie să fie unic pe pămînt – dreptatea. Dreptatea istoriei în faţa lui Dumnezeu, singurul martor al ei. Şi atunci, în spiritul acestei dreptăţi, după tăierea firului istoriei noastre de către «stihia roşie» nu trebuie ca acesta să fie înnodat de-acolo de unde, cu brutalitate, a fost rupt? Ce-ar fi fost România fără accidentul comunist decît tot o monarhie? Sigur, acesta ar fi firul logic dar cum nu totul este logic pe lumea asta, noi vrem în continuare republică. În continuarea unei tradiţii de 44 de ani!? Şi în pofida unei tradiţii multiseculare.

Am citit cîndva, undeva un lucru extraordinar şi anume că meseria de rege se învaţă de mic. Prinţul moştenitor, pînă să ajungă pe tron este învăţat, şcolit să fie rege, să ştie care-i sînt duşmanii istorici şi care-i sînt prietenii şi multe altele. Fie şi numai lucrul acesta şi putem cădea pe gînduri. Şi apoi, nu este cazul să ne întrebăm iar – am vrut noi românii, cei din '47, să fim republică? ne-am ales-o noi înşine?

Ştiu, s-ar putea ca în condiţiile actuale o monarhie, chiar şi constituţională să fie depăşită, să nu se adapteze la condiţiile istorice prezente. Ştiu la fel de bine că un referendum gen «monarhie sau republică» ar înclina net în favoarea republicii. Într-un probabil procent de 85%. Dar, parcă ar fi bine să ne mai gîndim şi privind istoria. Trăim într-o ţară dezbinată (a se vedea Timişoara şi Bucureştiul), în care instituţia republicană nu este în stare să realizeze ceea ce pe toţi ne doare – unitatea naţională. Ca şi în 1866 cînd boierii pămînteni se puteau sfîşia în pretenţia lor la tron şi cînd a fost nevoie de un domn nepămîntean, este nevoie de un element care să ne adune, să ne împace, să ne asigure concordia mult rîvnită. Şi logic, acest element nu se regăseşte azi decît în monarhie, în Regele Mihai, care trăieşte. Şi mai ţineţi cont de un lucru – regele nu are nici un moştenitor, nici un băiat. Deci, problema ar putea fi doar de rezolvarea unei conjuncturi. Din care numai ţara ar avea de cîştigat. Ce facem după, vom vedea, dar acum avem această şansă – regele trăieşte.

* * *

Reacţia violentă a guvernanţilor noştri la vizita regelui în ţară a fost, măcar din punct de veder al politeţii, neloială. Se tem, chiar se tem d-nii Iliescu şi Roman că venirea regelui în ţară le-ar fi pereclitat poziţia politică, poziţie consfinţită de rezultatul totuşi clar al unor alegeri cam grăbite?

Era nevoie de manevrele acelea de culise cusute cu aţă albă? Era nevoie ca anonimul politician Baltazar să jignească la urma urmei un cetăţean (şi nu oarecare) român care a venit să-şi vadă ţara? Era nevoie să i se bareze drumul, să fie somat, să fie expediat cu avionul, cu un avion al armatei? Care armată? cea care nu face politică, cea care trebuie subordonată numai constituţiei, ca şi poliţia, ca şi jandarmeria. Era nevoie de raportul penibil al d-lui ministru Ursu în parlament, ca şi intervenţia jalnică a d-lui Voican? Era nevoie de intereveţiile construite cu acelaşi bagaj şi jargon comunist? Era nevoie de acele consideraţii vulgare, de acel arsenal comunist de «demascare» în care ni se spune cîte palate a avut Coroana şi cum a supt ea sîngele poporului?

(continuare în pag. 2)

ACELEAŞI

Aceeaşi criză de benzină
Acelaşi, vechi, salam de soia
În noi aceeaşi paranoia
În ei – mereu aceeaşi vină.

Aceeaşi porţie de zahăr
Aceiaşi demagogi de soi
Aceleaşi vorbe trase-n noi
Aceiaşi hoţi, acelaşi mahăr.

Aceeaşi teamă ca-nainte
Aceiaşi lupi abrutizaţi
Hapsîni şi mai abil mascaţi
Aceleaşi harnice cuvinte.

Aceiaşi activişti probabili
Acum numiţi în alte feluri
Cu-aceeaşi mapă, aceleaşi ţeluri
Duplicitari şi rabatabili.

Aceleaşi mase imbecile
Aplaudînd, urlînd ovaţii
Spre fructul unei emanaţii
Aceiaşi şefi, aceleaşi pile.

George Stanca

Un surîs candid pentru presă
din partea Ministerului de Interne – secţia scutieri

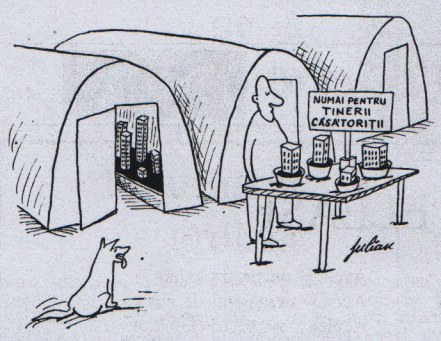
CHERMEZE REVOLUŢIONARE

Ion Mihai PACEPA – Marele seceriş – serial

Atenţie, domnule SERGIU NICOLAESCU!

TUDOR POSTELNICU – de la ministru la turnător ordinar

Mai nou I.C.R.A.L.-ul vinde şi case

La ICRAL Berceni, ne-a primit domnul Ungureanu Ion, director adjunct.

Lumea vrea să cumpere, dar...

Problema cea mai importantă acum pentru noi, ne-a spus domnul director adjunct Ungureanu Ion, este aplicarea Decretului 61 din 6 august 1990. El s-a pus în fucţiune cu începere de la data de 1 noiembrie. Acest decret prevede ca vînzarea de locuinţe să se facă prin ICRAL şi nu prin ICVL (Intreprinderea pentru Cumpărarea şi Vînzarea Locuinţelor) cum se proceda în trecut. De ce? Pentru că ICVL nu făcea faţă la volumul foarte mare de cereri. Nu avea capacitatea necesară.

Problema vînzării locuinţelor a demarat foarte repede. Ea a avut foarte mare priză la oamenii din sectorul 4. Pînă acum au fost colectate 6.000 de cereri de cumpărare a locuinţelor. Subliniem că vînzările se fac **numai** celor care deţin o locuinţă de stat cu contract de închiriere prin ICRAL. Altfel?!

Decretul şi tabelul

La cumpărare se aplică un calcul de uzură, pentru locuinţele mai vechi. Decretul conţine şi un tabel cu procente de uzură. Acestea ţin cont de poziţia apartamentului în bloc, de pildă. Etajul 10 este aproximativ egal cu parterul. Cel mai scump este etajul I. De fapt, cele mai scumpe apartamente sînt situate între etajele IV şi I. Se mai aplică apoi un procent de adăugare în cazul seismicităţilor calculate de proiectant. De pildă, pentru rezistenţă la un seism de gradul 7 se aplică taxa prevăzută de legiuitor. Pentru gradul 8 se mai adaugă 3,24 la sută din valoarea de construcţie. La gradul 10, se ajunge la 10,8 la sută creştere la preţul de construcţie. Deci construcţiile cele mai rezistente la cutremure sînt şi cele mai scumpe.

Se mai adaugă, apoi, procente în plus la costul apartamentului, în funcţie de poziţia faţă de centrul oraşului. Aici există trei diferenţieri: pentru cele centrale se plăteşte un spor de 10 la sută din valoarea de construcţie. Pentru cele din zona a II-a nu se adaugă şi nici nu se scade nici un procent. Pentru cele din zona a III-a, în schimb, cele mai îndepărtate de centru, se scade un procentaj de 10 la sută din valoare.

Trebuie să subliniem că, cumpărarea apartamentelor nu este obligatorie. Şi nici nu se întrevede o mărire a chiriilor.

Divina inspiraţie a parlamentului

Conform legii actuale, la cumpărarea apartamentelor se acordă înlesniri pentru tinerii căsătoriţi în vîrstă de pînă la 20 de ani. Aceştia pot cumpăra apartamentul în care locuiesc beneficiind de un împrumut pe termen scurt de la CEC cu o dobîndă de numai 2 la sută. Dar, întrebăm noi, cîţi tineri pînă la 20 de ani sînt căsătoriţi? Ce facem? Iarăşi stimulăm natalitatea, ca pe vremea dictaturii? Ce inspiraţie divină o fi avut Parlamentul nostru drag care a votat o astfel de lege?

Fură cine vrea şi ce poate

Toate ICRAL-urile se vor transforma în **regii** autonome. Adică în întreprinderi subvenţionate de stat. Veniturile realizate de aceste **regii** vor fi vărsate la bugetul de stat.

De fapt denumirea de ICRAL datează de la 1 ianuarie 1972, dar ea nu mai corespunde realităţii. ICRAL (Intreprinderea pentru Construcţia, Repararea şi Administrarea Locuinţelor) se ocupă numai de repararea şi administrarea locuinţelor. Cu construcţia lor se ocupă ACM (Antreprizele de Construcţii Montaj) care acum nu lucrează nu numai din cauză că e iarnă, dar şi că duc lipsă de forţă de muncă.

Aici, subliniem noi, domnul director-adjunct are dreptate pentru că la Şura Mare există un ditamai şantierul unde cinci macarale de mare capacitate, ca nişte cocostîrci, stau încremenite de frigul iernii. Pe tot şantierul nu mişcă nimic. Materialele zac risipite peste tot. Fură cine vrea, ce vrea şi ce poate. Nu există nici un paznic. Ca în ţara lui Papură Vodă.

O învăţătoare ieşită la pensie – o viitoare cerşetoare

Şoimu Maria a fost timp de peste treizeci de ani învăţătoare. De opt ori, în aceşti ani, a luat în primire elevii de clasa întîi, i-a învăţat să scrie, să citească, să socotească, să deseneze şi să fie ordonaţi; pe nici unul dintre ei nu-l poate uita; sufletele lor au rămas pentru totdeauna în sufletul ei.

La sfîrşitul anului trecut, după o viaţă petrecută la şcoală, cu sănătatea şubrezită, învăţătoarea a ieşit la pensie. Mai bine ar fi terminat şi cu viaţa, spune ea, pentru că nimeni nu se mai gîndeşte la noi, cei care, fie că vrea cineva sau nu, trebuie să trăim. Dar cu ce? Au trecut cinci luni de zile lungi şi chinuitoare, fără să primesc nici o veste despre dosarul de pensie, de fapt despre banii la care îndrăznesc să cred că am dreptul.

Oare chiar nimeni nu se gîndeşte la noi? Cu ce-şi închipuie că trăieşte un om domnii din guver? Cu aerul unui oraş poluat şi infect. Din mila străzii? M-am împrumutat o vreme, dar nu credeţi că şi acest lucru are o limită? Ştiu că pensia va fi ceva mai mult peste două mii de lei; dar oricum, asta înseamnă ceva. Să nu mă întrebaţi ce e în sufletul meu acum după liberalizarea preţurilor, că nu mai am puterea să vă spun. Puteţi şi singuri să vă imaginaţi.

Oare anii munciţi pînă acum să fi fost degeaba? De multe ori mă gîndesc că n-o să mai apuc ziua în care poştaşul va veni să-mi aducă mandatul de pensie. Doamne Dumnezeule, de ce m-ai părăsit?

Acestea sînt gîndurile unui om care după o viaţă de muncă şi-a pierdut orice speranţă. Iar speranţa ar trebui să vină de la guvernanţi.

Pagină realizată de IOAN PRIGOREANU

Cine nu are bătrîni, să-i cumpere. Cu cît?

Din lipsă de apartamente salariaţii de la „Rocar" pot dormi şi în autobuze

Întreprinderea Autobuzul va deveni în curînd ROCAR S.A. Cei 5.800 de salariaţi sînt organizaţi în cadrul **Sindicatului liber şi independent** al întreprinderii. Despre situaţia locuinţelor am stat de vorbă cu domnul Ciochină Nicolae, şeful **Comisiei pentru locuinţe** din cadrul **Consiliului sindicatului.**

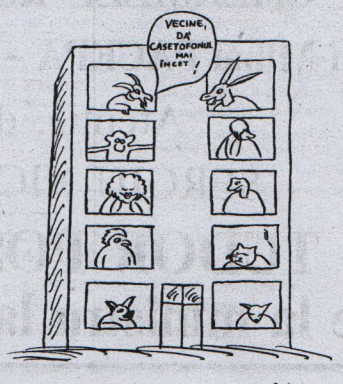
Un basm cu ţigani şi militari de Petre Ispirescu.

În anul 1990 au fost circa 900 de cereri de locuinţă. În partea a doua a anului, primăria sectorului 5 ne-a repartizat 81 de apartamente. Din acestea, 53 sînt confort I. Dar 29 de apartamente nu au putut fi ocupate nici pînă în prezent. De ce? Ele se află în blocuri în care au locuit militarii care au lucrat la construcţii în Bucureşti pînă la **Revoluţie.** Vechiul chiriaş, **Trustul Carpaţi,** nu le-a remediat nici pînă în prezent. După plecarea militarilor, **Trustul Carpaţi** trebuia să pună la punct apartamentele. Dar nu a făcut-o. Apartamentele de care vorbesc sînt devastate: nu au uşi interioare, nu au ferestre, grupurile sanitare nu au nici un fel de instalaţie, sînt deteriorate instalaţiile de apă şi gaze. Cum au ajuns în starea aceasta? După plecarea militarilor, ţiganii au intrat şi au furat tot ce se putea fura. Blocul cu pricina se află pe strada **Petre Ispirescu.** Este Blocul P 64. Din unele apartamente au fost furate şi căzile de baie. ICRAL spune că nu le-a recepţionat de la **Trustul Carpaţi** şi deci nu poate cheltui bani pentru remedierea lor. **Trustul Carpaţi,** la rîndul lui, refuză să repare apartamentele. Ar fi de acord să le remedieze, dar cu condiţia să ni le ia.

Celelalte apartamente, pînă la 81, au fost repartizate salariaţilor, după criteriul unor liste de priorităţi, stabilite în urma vizitelor la domiciliu de către fiecare secţie sau atelier în parte. 28 de apartamente sînt de confort II şi III, eliberate de cei care au primit confort I. Dar din acestea, 11 nu au putut fi ocupate de salariaţi. Ele erau deteriorate ori ocupate abuziv de diverse persoane care nu au putut fi scoase nici cu poliţie, nici cu procuratură.

Apartamentele ca sector zootehnic: cai la parter, capre la etaj!

Intreprinderea noastră fiind aproape de cartierul **Ferentari,** avem foarte mulţi salariaţi care locuiesc în zonă. Se ştie că acolo sînt cele mai multe apartamente confort 2, 3 şi chiar 4 din tot **Bucureştiul.** Toţi cei care locuiesc în **Ferentari** solicită alţe locuinţe. Nu au căldură, pentru că ţiganii care locuiesc cu ei în blocuri au datorii de 16.000, de 20.000 de lei. Din această cauză li s-a închis căldura şi apa caldă. Salariaţii noştri sînt nevoiţi să suporte consecinţele măsurilor administrative luate împotriva ţiganilor rău-platnici. Să vă mai spun că am văzut, în Ferentari un adevărat sector zootehnic: cai băgaţi în apartamentele de la parter? Ori trei capre? Că acele apartamente nu au nici geamuri, nici uşi? Poliţia şi primăria nu numai că nu au întreprins nimic, dar nici măcar nu intervin în zonă. Oare de ce? Numai fiindcă ştiu că sîntem deficitari în sectorul zootehnic?

Urmare din pag. 1

Dar republicanul Ceauşescu, cîte palate a avut, cît sînge a supt el? Şi era «preşedinte» al unei «republici» socialiste. Era alesul nostru, căci noi l-am ales prin reprezentanţii noştri, prin «alegeri libere şi democratice» cu 99,99% pentru.

Şi atunci, încă o dată întreb – cui îi e frică de regele Mihai? Domnului prim ministru Roman care şi-a consolidat atît de bine poziţia încît sînt convins, că şi chiar dac-am avea monarhie constituţională dînsul tot prim ministru ar fi. Şi, nu spun asta cu maliţie, ci cu admiraţie faţă de spiritul său politic şi diplomatic, faţă de abilitatea domniei sale, pe care a căpătat-o rapid într-un an de guvernare şi care îl deosebeşte de un preşedinte rigid şi cvasiizolat care se bazează doar pe forţa unui proletariat manipulat şi a unor forţe obscure care l-au securizat şi pe fostul dictator? Se pare că domnii guvernanţi au uitat în acţiunea lor faţă de venirea regelui, de cîteva calităţi ale acestui popor care chiar dacă atrofiate nu au dispărut: ospitalitatea şi generozitatea. Şi poate unul din motive ar fi teama că regele le-ar ştirbi din popularitate, fiindcă alt pericol nu ar fi existat. Să spui că regele a venit în ţară pentru a prelua puterea ar fi o aberaţie ca şi zvonul că la Curtea de Argeş era aşteptat de un grup de «teroriştі ca să-l susţină». Şi atunci, de ce tot acest tapaj? Eu unul înclin să cred că vechiul procedeu stalinist (şi nu numai) de abatere a atenţiei poporului de la problemele sale adevărate, a funcţionat şi acum perfect. Ba mai mult, el a fost ajutat, într-un sfîrşit incert şi tulbure de an '90, de chiar venirea regelui în ţară. Cîteva zile toată lumea inclusiv parlamentul n-a mai vorbit de sărăcie, de liberalizare, de aprovizionare, de o nouă revoluţie, de nemulţumiri acumulate, ci de Regele Mihai. Speculareа acestui eveniment a fost exact ca în comparaţia făcută de ex-demisionarul ministru Andrei Pleşu, cînd s-a referit la procedeele din judo unde energia atacatorului este folosită de atacat.

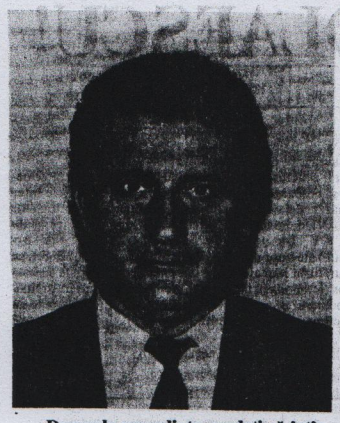
Iată cum după un an în care poza României revoluţionare a fost deteriorată cel puţin de intervenţia forţelor civile din 13–15 iunie, ca să nu mai amintim faptul că nici azi nu ştim cine-s cei care au omorît copii nevinovaţi în decembrie '89 şi de ce, ne mai lipsea o etichetă neagră pe valiza noastră europeană.

Şi apoi, d-le Petre Roman nu uitaţi că şi dumneavoastră sînteţi la fel de român ca şi Regele Mihai.

George STANCA

„VISUL MEU ESTE SĂ CONSTRUIESC O EPOPEE ŞI NU O EPIGRAMĂ”

Interviu acordat de domnul VICTOR SURDU, preşedintele Partidului Democrat Agrar din România

Domnule preşedinte, credeţi că întîrzierea apariţiei unei legi a pămîntului este folositoare societăţii?

Nu este folositoare. Ar fi fost ideal ca Legea pămîntului să apară din timp dar acest lucru nu a fost posibil. De ce? Pentru că este o lege foarte grea. Ea reprezintă o a doua constituţie a ţării.

Dar şi elaborarea şi adoptarea Constituţiei se întîrzie foarte mult.

Da. Însă cel puţin Constituţia are o scuză pentru că e Legea legilor.

Nu sînteţi de părere că ar fi trebuit ca mai întîi să apară Constituţia şi după aceea alte legi?

Ştiu eu? Fiecare lege trece pe la Comisia constituţională. Dar nişte principii ale viitoarei Constituţii sînt deja fundamentate. Comisia constituţională are în vedere ca nici o lege să nu fie în contradicţie cu viitoarea constituţie.

A fost necesară o perioadă de studiu şi pentru elaborarea Constituţiei. Aceasta nu e o treabă simplă. Încă nu se cunoaşte ce formă de stat vom adopta: monarhie, republică etc. Apoi a fost necesar un studiu al altor constituţii de la noi şi din lume, a fost necesară studierea situaţiei economice şi sociale etc. Vrem ca noua Românie să fie parte integrantă a Europei nu numai prin vorbe, ci mai ales prin fapte.

Care ar fi principiul constituţional pe baza căruia vă aplecaţi asupra legii pămîntului?

Aceasta este prima lege care rezolvă un pas mare către privatizare. Legea pămîntului (a fondului funciar) este cum spuneam o a doua Constituţie. Ea înseamnă reînvierea proprietăţii private în România.

La elaborarea acestei legi am plecat şi de pe baze sufleteşti. Românii îşi apărau moşia «şi nevoile, şi neamul». V-aş da un exeplu. Printre multele scrisori pe care le primesc, este una şi de la Cernăteşti – Olt, intitulată **Povestea pămîntului părinţilor mei,** apărută şi în .Ţara de săptămîna

Atît de mult m-a mişcat acea scrisoare, încît m-am deplasat acolo. M-am întîlnit şi am discutat cu învăţători, cu ţărani. Ideea este că ţăranul pleca să-şi apere ţara cu gîndul la pămîntul lui. Cînd se întorcea din război mai primea un pogon de pămînt. În scrisoare se spune pe scurt că un ţăran a luptat în primul război cu gîndul că primeşte pămînt şi a murit răpus de o schijă tot cu gîndul la pămîntul lui. Dacă mîine se va pune problema ca ţăranul să plece la război, el va pleca pentru a-şi apăra pămîntul.

În ceea ce mă priveşte, vreau să mor ca român şi ca unul care a vrut să facă ceva în meseria lui.

Ce spuneţi de refuzul unor ţărani de a primi pămînt?

O foarte bună parte din ţară nu intră în discuţie că nu-şi vrea pămîntul. Reacţia de a nu lua pămîntul este «sponsorizată» în cea mai mare parte de elemente birocratice. Chiar în Dobrogea oamenii vor să ia în posesie pămîntul. Intrînd în stăpînirea lui, ei vor trebui să-l muncească prin asociere, pe structura actuală, dar care capătă un alt statut, pentru că acum proprietarii vor hotărî totul.

Chiar şi în comuna Schitu – Duca, judeţul Iaşi, unde am lucrat ultima oară, unii nu doresc să ia pămînt. Deşi acolo se realizează producţii bune.

Cei care nu doresc pămînt sînt cei care s-au făcut pînă acum că muncesc şi care îşi completau veniturile din tar-

laua mare, a cooperatorilor. De acum încolo, nimeni nu va mai lua nimic, pentru că pămîntul are cu adevărat un stăpîn. În condiţiile în care pămîntul era al tuturor şi al nimănui, sigur că rămînea nemuncit, pîrloagă.

Temporizarea adoptării Legii pămîntului a favorizat o categorie de ţărani care au cîştigat foarte mult anul acesta.

Au fost aplanate nişte nemulţumiri. Oare ţăranul va mai dori cu adevărat să aibă pămînt?

Vrea nu vrea el va intra în posesia pămîntului. Toţi vor avea pămîntul de la data colectivizării. Se vor crea asociaţii de diferite feluri. Problema e ca şi rezolvată. Partidul Democrat Agrar a dorit din start ca pămîntul să ajungă la ţărani.

Decretul nr. 42 (acordarea de 0,5 ha pentru fiecare persoană aptă de muncă) este un paleativ. Este o măsură revoluţionară. El reprezintă o etapă către un final sănătos: rezolvarea globală a problemei pămîntului. Satisfacţiile rezultate din aplicarea decretului amintit reprezintă tot un paleativ. Se simte acut lipsa unei puteri locale aleasă de popor.

Apropo! De ce nu au fost alegeri generale, în opinia dvs.?

Alegerile locale trebuie făcute cît se poate de repede, pentru că cei din fruntea primăriilor nu sînt persoanele pe care oamenii şi le doresc. Fie că sînt din cei rămaşi, fie din cei puşi, aşa-zişii «băieţi buni», ei au fost puşi acolo pe bază de presiune de grup, de moment şi nu pe bază de alegeri.

Noi am cere ca cei care conduc să fie aleşi dintre cei cărora le dă mai multă lume bună-ziua. Ei vor putea constitui un nucleu de sfat al bătrînilor, dacă vreţi, al înţelepţilor. Aşa că ar trebui făcute foarte repede alegerile locale.

Pînă acum însă nu s-a vorbit oficial despre alegeri.

Cum aţi proceda dvs. dacă ar fi să aplicaţi legea pămîntului?

Mai întîi aş face o evidenţă cu toţi cei care au dat pămînt la intrarea în colectiv. Apoi cu cei care au rămas din ei. Cu cei care sînt acum prin alte părţi. Cu cei care nu mai sînt deloc, care nu mai există.

Cu cei care au venit în colectiv fără pămînt (după colectivizare), fără parte socială. Apoi aş face evidenţa suprafeţelor care au primit altă destinaţie: şosele căi ferate, fabrici etc. Scăzînd toate astea, aş ajunge la procentul pentru scăderea suprafeţei totale, pentru a crea rezerve pentru cei fără pămînt. Nu-mi mai rămîne decît să apară legea şi s-o aplic.

Între timp aş face şi o pregătire psihologică. Între proiectul deja publicat (vezi gazeta Ţara) şi legea ca atare nu vor fi deosebiri de fond. Sigur că au mai fost făcute îmbunătăţiri dar trebuie multă înţelegere. Dacă nu vom manifesta înţelegere în aplicarea corectă a legii, vor fi necazuri. Mai bine este să se poarte multe discuţii, oamenii să se sfătuiască şi numai după aceea să se aplice legea. În nici un caz nu e vorba să se folosească forţa ori relaţiile (pilele). Ci numai ţinînd cont de realităţile prezente. Dacă nu am avut şansa de a ne ridica demnitatea de proprietari, măcar acum trebuie să avem «puţintică răbdare», cum spunea nenea Iancu.

Nu aveţi impresia că moldovenii sînt mai reticenţi, mai conservatori?

S-ar putea. Dar vor fi cinci milioane de miniştri ai agriculturii şi nu unul singur. Despre nerealizarea celor propuse toţi vor răspunde şi nu unul singur. Trebuie să le dăm tuturor şansa de a se realiza. Fiecare ogradă trebuie să devină o sală de şedinţe.

Legea pămîntului reprezintă un pas dintr-o sută. Vor urma încă 12 legi care să asigure protecţia, securitatea socială a alimentaţiei românului. Însă trebuie văzut cum va fi exploatat pămîntul, avantajele, de unde vor primi ţăranii bani şi tehnică, ce impozite li se vor aplica, unde vor vinde produsele, la ce preţuri, ce pensii vor primi, ce ajutoare vor fi pentru toţi, ce se va întîmpla cu cei invalizi, cum se va acţiona în cazul calamităţilor, cine va construi drumurile de exploatare agricolă.

Va fi eficientă legea?

Chiar se depune la Parlament o lege privitoare la revitalizarea agriculturii. Ea este un schelet-cadru, o gîndire unitară, dacă se vrea să se ajungă la rezultate bune în legătură cu faptul că agricultura trebuie şi poate să devină prima ramură de revitalizare a economiei româneşti.

Va trebui să obţinem de 2-3 ori mai multă mîncare pentru a o putea folosi la export şi la efort valutar.

Va trebui respectată balanţa: să nu-i dau în cap producătorului, dar nici consumatorului. Se ştie că cel mai costisitor CEC în bugetul unei familii e mîncarea. Anul acesta va trebui să importăm milioane de tone de boabe pentru a ieşi din iarnă. Dar trebuie să ajungem în situaţia de a putea investi nu în cumpărarea de boabe, ci în producţie, de a vedea ce e de făcut cu pămîntul, cu tehnica şi cu oamenii. Iar oamenii trebuie pregătiţi pentru noua calitate socială de fermieri.

Însă trebuie să se găsească unul care să fie cel puţin nebun pentru a le corela pe toate şi a le pune în faţa guvernului. Guvern care va rezista, dacă-l va asculta pe acest nebun şi pe alţi nebuni care i se alătură, pentru a dezvolta ţara.

Ceauşescu a greşit pentru că a lăsat agricultura pe planul doi, deşi a dispus la un moment dat de o forţă fantastică. A dezvoltat, în schimb, industrii falimentare, energofage etc. Şi nu a dezvoltat agricultura.

Vreau să închei spunîndu-vă că visul meu de om este să construiesc o epopee şi nu o epigramă.

Interviu realizat de
Mihai BĂRBULESCU şi
Ioan PRIGOREANU

Atenție, domnule SERGIU NICOLAESCU!

În vechiul CPUN a existat o comisie, nr. 16, care se ocupa de abuzurile săvîrșite de milițieni, securiști și alte cadre în timpul (și înainte?) Revoluției. Au avut loc în această comisie multe confruntări victimă-călău, s-au făcut anchete, s-au interogat oameni, s-au întocmit dosare.

Comisia aceasta a fost condusă de d-l Radu Ciuceanu, fost deținut politic, om care a cunoscut îndeaproape ororile fostelor organe de represiune.

Pînă azi, presa nu a reflectat, măcar presa, nici un caz relatat de această comisie, nici o rezolvare. Sau dacă această comisie și-ar fi făcut treaba pînă la capăt, ea ar fi avut un ajutor substanțial în desfășurarea ulterioarelor procese privind profilul comisiei. Altfel cum ne explicăm următoarele fapte de-a dreptul aberante: 1. Nicolae Andruța Ceaușescu a reușit cu numai 7 gloanțe să omoare cîteva zeci de demonstranți în zonele Inter și Unirii; 2. Cei care i-au maltratat pe demonstranții reținuți în zonele Inter - str. 13 Decembrie - Miliția Capitalei (sau cîteva circi de miliție) - Jilava sînt în număr de **doi** - aflați în boxă ca executanți ai eventualelor represiuni și aceștia fiind doar anchetatori la fortul Jilava. Facem desigur abstracție de mereu aceiași șefi MI sau Miliție care au dat (sau nu) ordine de represiune - Vlad, Postelnicu, Bucurescu, Dănescu, «îngerașul» Bărbulescu și fecioreInicul Vărban, care i-a primit pe demonstranți făcîndu-le un «pian» de bastoane.

Cum se explică faptul că gen. Neagoe, șeful temutei Direcții a V-a, este acuzat doar de niște găinării cu benzina și piesele de schimb și reparațiile la mijloacele auto ale unor membri din familia Ceaușescu? Sigur, se va spune, este treaba organelor de procuratură. Așa e, dar noi am dori să știm care este și aportul acestei comisii parlamentare care trebuia «să dea la plasă» procuraturii. Mai ales că în componența inițială această comisie era alcătuită de oameni de încredere. Spunem inițial pentru că dintr-un motiv sau altul membrii acesteia au cam dispărut: d-l Ticu Dumitrescu a fost scos (icomoda?), iar alți trei membri au rămas în străinătate. Să fi rămas ei acolo numai pentru că e mai bine în Italia sau SUA. Ori au avut alte motive? Ce ziceți, venerabile veteran Ciuceanu? Știți de ce au fugit acești oameni? Și am mai vrea să știm cine sînt cei care le-au luat locul și pe ce criterii au fost aleși. Și, la urma urmei, care sînt rezultatele **concrete** ale activității acestei comisii în care mulți dintre cei implicați, mă refer la victime își puneau multe speranțe. Și cu ce s-au ales ei? Cu teama de a mai compărea ca martor la procesele pe care în mare parte trebuia să le pregătească (cu date, desigur) faimoasa comisie 16.

Domnule senator Sergiu Nicolaescu, am înțeles că acum d-vs ați preluat profilul unei astfel de comisii. Ne punem speranțe și în d-vs. Altfel, nu aveam de ce să scriem acest articol.

O mașină la colțul străzii

Ne amintim că rolul inițial al comisiei de «abuzuri», care de fapt a constituit o dezbatere largă în CPUN, era cel pe care ni-l doream cu toții la început, de înființare a unei comisii de cercetare a crimelor, fărădelegilor și a diferitelor abuzuri grave săvîrșite de securitate și de poliție. În sfîrșit, după dezbateri destul de frămîntate, s-a ajuns la o denumire foarte largă, Comisia de cercetare a abuzurilor privind drepturile omului. Și s-a dat și un număr de cod: comisia 16.

De fapt, a existat o discuție inițială între președintele Radu Ciuceanu și alți membri, ca această comisie să nu fie formată decît din foști deținuți politici absolut verificați și luptători din Revoluție. Nu s-au respectat cele discutate. Radu Ciuceanu s-a îndepărtat pe parcurs de ideea inițială la un moment dat astfel au apărut tot felul de cunoștințe de familie, rude, oameni care nu aveau nimic cu ce trebuia să fie.

La început au fost: președintele Radu Ciuceanu, Ticu Dumitrescu mai tîrziu deveni numai onorific, Simon, Bebe Popescu, Mihai Drăgan, mai apoi a apărut un prieten de-al lui Ciuceanu și încă doi din preajma familiei Ciuceanu. În afară de aceștia erau niște sprijinitori, col. Vlașin, col. Comănescu (ei spuneau că-s de la miliție dar se pare că erau de la securitate). Un membru al comisiei își amintește de o scenă. De la o vreme, la colțul străzii se afla în permanență o mașină cu doi indivizi în ea. Aceștia urmăreau mereu intrările în sediu. De altfel, era casa lui Valentin Ceaușescu sediul. Într-o zi s-a acționat.

Torturat înfiorător

În privința cercetării cazului de la Otopeni, a împușcării celor 32 de oameni care după 2 sau 3 ședințe de anchete i-a fost luat dosarul lui Dumitrescu și predat altcuiva. După aceea, d-l Dumitrescu a preluat cazul cel mai important, acela al evenimentelor din 21, 22 decembrie. Era pasiunea sa și dorea ca măcar în acest caz să *fie* lumină. Venind deseori în contact cu procuratura, colateral, s-a interesat și de așazișii teroriști. A contactat multe cadre militare, a făcut cercetări parlamentare, a vorbit cu o serie de ofițeri: col. Iovanovici Mircea, care a fost procuror militar, maiorul S. Nicolae, de la contrainformații, căp. Radu Ilie, din direcția a 6-a, căp. Măgureanu Ilie, din direcția a 6-a, lt. major Dimitrie George, din direcția a 6-a, col. Pîrvulescu, maior Iordache Alexandru, din direcția a 6-a, maior Comșa Gh. din direcția a 6-a, căp. de securitate Gureșoaie, căp. Prisăcaru de la contrainformații, căp. Spătaru Dan, căp. Burgui unul din oamenii de la contrainformațiile direcției generale a penitenciarelor, maiorul Zbîrlea Gh., lt. Antonescu. lt. col. Tudorache, col. Mănescu Ion, căp. Nicolae Emil, lt. major Matei Ionel, plut adj. Stancu, care a fost șeful arestului miliției capitalei. Aici, d-l Dumitrescu subliniа că s-a lovit de un eveniment. Acela al apariției a doi morți la Jilava. Cînd s-a făcut constatarea respectivă, n-au fost primiți în penitenciar. Mergînd pe acest fir s-a ajuns la Poliția Capitalei. După datele care se vor regăsi și au fost ridicate în mod abuziv de către Ciuceanu, reiese că au fost bătuți la Miliția Capitalei pînă au murit. Se apropiase foarte mult de adevăr, dar apoi l-au îndepărtat. Anterior îndepărtării d-lui Dumitrescu s-a spus că d-l Iliescu s-a opus rămînerii sale în cadrul comisiei 16. Ciuceanu îi reproșa că îi oboșește cu anchetele pe acești, de fapt călăi, care au maltratat răniții în stare gravă.

Presiuni

Declarația unui gardian sună așa: «Am primit un arestat cu jugulara tăiată, avea nevoie de intervenție chirurgicală. I s-a cusut tăietura ca, după o oră, două, același om să vină din nou cu jugulara tăiată, bătut măr, torturat înfiorător în celulele de anchetare de la Jilava».

În afară de presiunile exercitate asupra d-lui Dumitrescu, s-au exercitat presiuni asupra oamenilor de care era mare nevoie în rezolvarea cercetărilor la care se pornise inițial. Tinerii care se îndreptau cu încredere înspre comisie erau în permanență amenințați. D-l Dumitrescu l-a avertizat pe d-l Radu Ciuceanu. I-a cerut să-l lase să se ducă la d-l Iliescu, să-i relateze personal tot ceea ce descoperise. Nu l-a lăsat. Avea de gînd să fie foarte categoric, să-l întrebe deschis dacă vrea sau nu să afle adevărul despre evenimentele din 21, 22 decembrie. Tocmai acest lucru se pare, nu-l dorea d-l Ciuceanu. Amenințările pe care d-l Dumitrescu le-a primit personal, implicîndu-se și în Procuratura Militară, se refereau la viața sa și la soarta familiei sale. Acum știe că oamenii nu-l vor ierta, dar nu se teme. Înafara unui trafic de influență (RC a dvenit unul dintre cei mai influenți oameni ai puterii) și a rezolvării unor cazuri de redobîndire de aur, nu cunosc vreun caz politic rezolvat de acesta. D-l Dumitrescu mai avea de finalizat dosarul unui general ca urmare a unor plîngeri adresate direct lui. Dorea să prezinte acest dosar, vinovat de asasinarea partizanilor anticomuniști din munți și a familiilor lor. În cazul acestui om, condamnarea la moarte, în orice stat democratic din lume, ar fi fost firească. A fost împiedicat direct să prezinte acest caz. Existau de asemenea informații verbale de la generali în funcție, care nu au avut curajul să scrie că acest general este foarte influent. Cert, nu s-a rezolvat nimic de către comisia 16. D-l Ciuceanu, pentru a-și aroga pretinse puteri, a convocat așa-zișii reprezentanți ai comisiei 16 pe județe. De fapt, fiecare CPUN își crease un organism județean în care (încerc să redau textual): «Îl avem drept paravan pe d-l Iliescu, aruncăm cu praf în ochii țării, că există, vezi Doamne, o comisie de cercetare a abuzurilor și a crimelor. Lumea să stea liniștită». Dar această comisie n-a rezolvat nimic. Această comisie există în casa lui Valentin. S-a considerat de către Iliescu, cu concursul lui RC, că nu mai e necesar și s-a schimbat denumirea în comisia 14, care este o comisie de petiții și de cercetare a abuzurilor. Cu ce se ocupă? Persoanele care au rămas sînt cele din anturajul amical al lui RC, fostă șefă de cabinet de minister, Sergiu și doi foști deținuți. Această comisie nu face decît să se deplaseze cu mașinile instituției pe la Buzău, Focșani, etc. unde îi ia la întrebări pe foștii colegi ai d-lui Dumitrescu, pentru a găsi cîte un lucru care ar putea fi prezentat pentru discreditarea sa în fața opiniei publice. Are în posesie fotografii, date, declarații de la oameni interogați, chiar pînă la director. Foarte ciudat să ajungă la concluzia că în țara românească nu este decît un singur vinovat: Constantin Ticu Dumitrescu.

Jilava și capii ei

Cîteva fapte și întrebări cheie

Procesul celor implicați în represiunea mișcării din 21 decembrie 1989 de la București este în plină desfășurare. Din păcate, excepțînd conducătorii de pe atunci ai organelor de represiune centrale și municipale, în boxă nu se află nici un milițian sau securist din miile care au maltratat și batjocorit pe demonstranți. Repetăm - nici măcar unul. Procuratura ne-a explicat că ei sînt grațiați prin „faimosul" decret semnat de d-l Iliescu în 4 ianuarie 1990. Așa că în boxă dintre operativi nu sînt decît 2-3 anchetatori care au acționat la Jilava, lucrători MI de la Rahova. Ba, mai mult, unul dintre ei - Ștefan - este, se pare, de multă vreme fugit în Suedia. Deci, din cîți au schingiuit pe traseul Universitate-str. 13 Decembrie-hotel Negoiu, Miliția Capitalei sau alte secții de miliție, Jilava, doar doi-trei posibili vinovați. Amintim că problema vinovăției celor care au „găzduit" în Jilava peste o mie de demonstranți depuși acolo fără mandat de arestare **deci** ilegal, nu a pus-o nimeni.

O punem noi acum cerînd procuraturii cercetarea lor.

Pînă atunci, cîteva păreri și fapte relatate de colegi, cunoscuți ai acestor capi aflați în libertate și în alte funcții. Este vorba de col. Borcan - șeful penitenciarului, col. Ghiță, șeful spitalului penitenciar Jilava, col. Boștină - avansat de revoluție la gradul de general pentru merite deosebite, fost securist de vază al județului Constanța.

- „În noaptea de 21 decembrie am fost de serviciu. Seara am cunoscut din auzite o anumită agitație la mitingul din acea zi, printr-un radio introdus clandestin în unitate, căci comandantul Ghiță Gheorghe nu ne-a dat voie nici la televizor să ne uităm. Atunci ne-am dat seama cam ce se va putea întîmpla. Seara, un asistent a venit și ne-a spus că în Piața Universității lumea stă în genunchi și se roagă pentru libertate. Nimeni nu a spus că afară sînt oameni molestați. După aceea am auzit că ar fi venit gen. Dănescu și Boștină în inspecție, la fortul dezafectat printr-un ordin al MI și Min. Sănătății. Deci știau ce va urma în noaptea aceea. Am fost chemați la Ghiță care ne-a spus să avem grijă că vor veni răniți. Iar unul dintre medici a spus: „Să nu-i avem nici morți!" D-l col. Ghiță a spus: „Eh, asta-i viața!"

- „La un moment dat, după ce au început să sosească răniții, am fost chemat la dubă să văd niște răniți. Am constatat că de fapt erau doi morți, fără acte. Cu acest prilej am văzut cum foarte multe femei sînt aduse, aruncate din dubă cu mîinile legate la spate cu sîrmă, ceea ce m-a impresionat foarte mult".

- „De întrebat: Ce e cu cele 5 coșciuge de la Jilava în care trebuiau să iasă Ghiță, Leonte și ceilalți din conducerea spitalului, pentru că ăsta-i adevărul? Tot personalul trebuia împușcat în luptele împotriva teroriștilor care atacau Jilava. De ce trebuiau împușcați? Ca să moară fără martori eroii revoluției? De ce g-rul Diaconescu care a stat împreună cu Boștină și directorul Borcan la Jilava la penitenciar au cerut ajutor, cînd personalul spitalului rezolvase totul cu fruntea sus problemele de ordin sanitar?

- Ce legătură de rudenie este între familia Pacoste și absolut toată familia Boștină? Cum a ajuns mare col. Boștină de la Constanța care la trei zile după ce a fost schimbat, înlocuitorul lui a fost ucis?

- Cînd lucra în Dobrogea, Boștină, cînd inspecta la Poarta Albă, pentru a nu-și murdări cizmele, călca pe deținuți.

între cele trei puteri

CHERMEZE REVOLUȚIONARE

Comemorarea unui an de la revoluție făcută de revoluționarii înșiși în varianta unor martori oculari

«Pentru început, ne-am întîlnit cu toții în sediul din str. Kalinin la Clubul 22. Au fost prezenți între alții senatorul Gelu Voican, d-l gen. Cernat, d-l Cazimir Ionescu, prof Mînzatu.

După cîteva pahare, d-l Mînzatu s-a cam amețit și-a-nceput să glumească cu tot felul de prostii: că este finanțat din afară, că are milioane și nu știe cesă facă cu ele, că are oameni peste tot, că deține dovezi împotriva lui Iliescu, că primarul actual al capitalei este lt. col. de securitate și că-i are dosarul personal și altele pe care le spune omul politic după un pahar.

S-a glumit, s-a rîs, și s-a discutat pînă tîrziu.

Revoluționarii au fost invitați pentru data de 23 dec. la sala de marmură a fostului cc, etajul II, pentru o întîlnire cu d-l Petre Roman la ora 16,30. A doua zi, revoluționarii s-au dus la locul fixat, erau o sută și ceva de persoane și au așteptat cam 3h. D-l prim ministru nu a mai venit. În cele din urmă, li s-a transmis printr-un participant că d-l prim ministru are mama sau soacra bolnavă, nu s-a înțeles prea bine.

Astfel încît, pe la ora 18.00, o parte din ei s-a dus la unul dintre revoluționari care s-a privatizat, la patronul bufetului Tic-Tac de lîngă cinematografe. Pe bulevard, la nea Petrică. Erau 19 persoane, revoluționari. S-au discutat vrute și nevrute. La un moment dat, un tip s-a sculat și a început să tragă tare pe d-l Iliescu să-l critice. Îl cheamă Fătu Florin. De la unii s-a auzit că ar fi de pe la SRI, într-un post mare, nu se știe foarte sigur. A mai fost un tip, Mihai, care lucrează la SRI, cu încă doi prieteni de-ai lui, complet necunoscuți, dintre care unul avea figură tipică de terorist, cu o față de buldog. S-a jucat skandenberg și i-a învins pe rînd pe toți, acest tip brunet, cu părul tuns scurt. În numai 5 secunde îi învingea pe toți, și numai cu mîna stîngă, că la dreapta avea o tăietură mare. La un moment dat, plutonierul Florea Nelu care a fost în cabinetul 1 la cc, sanitarul ăla cu cruce roșie, era cu o tipă blondă, s-a apucat să debiteze niște chestii tot antiguvernamentale și antiprezidențiale și din toată disputa asta, cineva a scos reportofonul pe masă fără să-i dea drumul. Se vedea că becul era stins. Tipul acela de la SRI, buldogul l-a chemat la el și probabil i-a cerut caseta, deși nu a înregistrat nimic. Peste cîteva minute, unul de vis à-vis pe care-l cheamă Stan Octavian, de la SRI, și cu un tip Minteanu Gheorghe, tot de la SRI, i-a cerut reportofonul peste masă, să-l admire. Peste 5' i l-a restituit fără casetă. Deci era tot de la SRI. Mai era și Haraga care tot pe acolo se-nvîrtește și, în final, cînd s-a făcut o socoteală simplă, din 19 persoane, 9 erau de la SRI. Raportul deci securitate-civil, în epoca Iliescu, a devenit unu la unu. La un momemt dat l-au luat pe Florea Nelu. În aceeași seară l-au urmărit pînă acasă și l-au bătut. A mai fost amenințat de către Stan Octavian și de către buldog, și cel cu casetofonul, îl cheamă Olteanu tot de la SRI. El le-a spus: d-lor, m-ați auzit vorbind ceva contra lui Iliescu? Nu! Păi atunci, ce aveți cu mine? De unde știți că nu sînt tot cu voi? Știți cine sînt eu? Nu. Dar tu știi cine sînt eu? S-au liniștit. A mai fost un incident penibil, în sensul că atunci cînd Fătu Florin vorbea fapte urîte despre d-l Iliescu, buldogul și cu ceilalți doi tipi au chemat patrulele de poliție cu duba, să-l ducă, să-l aresteze, și cînd a venit duba s-a constat că ăla era tot de la SRI și probabil avea grad mai mare, Fătu ăsta. Deci nu se cunoșteau între ei și s-au făcut de rîs. Au discutat foarte tare toți încît au deranjat clienții restaurantului. A fost o chestie de show.

În seara de 28 decembrie la ora 17.00, au fost invitați la Palatul Cotroceni cei care au făcut parte din primul comitet. Primul comitet a fost comitetul Verde, de 1/2 de oră, în care erau incluși 21 de inși. Ulterior a fost cel de 37, care începea cu Doina Cornea și se termina cu Iliescu, al 37-lea. Dar pe lista care era la poartă, la Cotroceni, erau 70. Tot cu Doina Cornea începea, tot cu Iliescu al 37-lea, dar mai erau și alții pînă la 70. Primii patru erau Doina Cornea, Ana Blandiana, Dumitru Mazilu, Ion Caramitru, ș.a.m.d. Dintre aceștia niciunul nu a fost. După o oră, că s-au dus la ora 16.00 (vreo sută, că au înțeles că sînt invitați toți cei care au fost în sediu cc) n-a vrut să primească pe nimeni, în afara celor care erau pe listă. Din cei de pe listă, nu au venit în prima jumătate de oră decît 5 sau 6 persoane pe care i-a verificat să nu aibă metale, cutite prin buzunare etc. Băieții, cînd au văzut că nu-i lasă să intre, au început să-i oprească pe cei care veneau și erau trecuți pe listă. A venit Dan Iosif cu mașina. „Dă-te jos, că la revoluție nu ai venit cu mașina neagră! Intrăm noi, intri și tu, nu intrăm noi, nu intri nici tu".

A venit și dl Voican. Cînd a văzut că este grupul care oprește mașinile, a crezut că vor să-l bată, că o mai pățise doar cu cîteva zile în urmă. A mers mai departe și a oprit-o mai la vale.

A venit Cico Dumitrescu, contraamiralul, l-au dat jos din mașină.

A venit Cornel Mănescu, l-au dat jos din mașină, spunea că-l dor picioarele. Există și casetă video înregistrată

ION CARAMITRU
un absent cu motivare de la festivitatea din Palatul Cotroceni

cu aceste secvențe. Pe urmă a venit general Victor Stănculescu. L-au dat jos din mașină și i-au spus: „D-le general, dacă nu vă convine, chemați scutierii. Ori noi, ori ei".

Cu zîmbetul pe buze i-au spus asta. A venit Virgil Măgureanu. L-au dat jos imediat. Hotărîți-vă: sau toți, sau nici unul. Și s-a dus Măgureanu, a dat telefon. Iliescu a spus să intre toată lumea. Și atunci, s-au deschis porțile mari, nu i-au mai controlat deloc. Puteau să aibă bombe, grenade la ei. Înăuntru erau de la TV, era un prieten de-al lor, niște fotoreporteri, mai erau vreo 3 camere video și au intrat. Acolo, s-au dezbrăcat la garderobă, au fost primiți în sala mare de la parter, cu vin alb și vin roșu, brifcor și sărățele. A venit d-l Președinte, a discutat aproape cu toată lumea, a fost excesiv de amabil, ieșit din comun. Parcă puțin timorat. S-au făcut fotografii, s-au dat autografe, inclusiv pe buletinele de identitate; totul a durat două ore. Apoi s-a retras. Dincă a vorbit cu Iliescu. Amîndoi au fost foarte amabili. A fost și Morar Petrișor. Se luase o doamnă de el: „Să-ți fie rușine, l-ai criticat pe dl. Președinte!" A intervenit cineva și i-a spus: „Doamnă, este o zi aniversară, nu am venit aici să ne certăm". Morar a spus: „Nu pe d-l președinte l-am criticat, ci guvernul".

Nica Leon nu a venit. Ticu D-trescu nu a venit nici el. Părerea generală este că d-l Președinte a acceptat să primească acest grup de revoluționari, dat fiind faptul că din lista de 70 care se afla la poartă cu primul consiliu, listă care a fost prelungită forțat, că de fapt au fost 35, n-au venit din cei 70 nici măcar 10 oameni. Și atunci, deoarece era televiziunea și trebuia să se filmeze, s-a preferat o soluție de compromis. S-a cîntat „Deșteaptă-te române".

Au strigat băieții din spate „Și voi sînteți români", că nu venea. A venit. „Jos! Jos! Jos!" și au stat în genunchi chiar și președintele. Totul este înregistrat pe casete video de către mai mulți participanți.

În discuția care s-a purtat la cc, circa 120 de persoane, a reieșit că marea lor majoritate, peste 80, sînt șomeri, au fost dați afară după revoluție, și acum își caută locuri de muncă. La fel și cu cei de la Cotroceni. Majoritatea s-a plîns că nu are servici.

DUMITRU DINCĂ
un revoluționar în retragere

- Ce evoluție a avut Ghiță din asistent medical, ăgat în sesiunea a II-a, cum intrau toți securiștii fără xamen, împreună cu Jana Niculescu, la medic, și junge pe linie de penitenciar pe post de comandă etestat de toți, din organizator sanitar transformat în inecolog?

Este de analizat cîte femei a invalidat scoțîndu-le terele și distrugîndu-le ca femei, mutilîndu-le în puș-ărie. Cîte chiuretaje a făcut?

- Col. Ghiță este transformat, din asistent, absolent al facultății de medicină, igienă, și ajunge doctor inecolog.

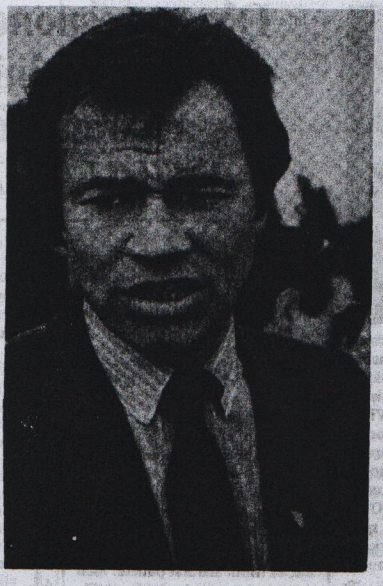
Este în prezent, printr-un decret, sau mă rog, ordin l MS, asimilat ca medic primar ginecolog, efectuînd ărzi la fostul secretar de partid al sănătății, dr. emete, prieten bun al lui Popescu Dumnezeu și invadează în continuare femei la Filantropia. (N.R. - D-le inistru Bogdan Marinescu, atenție la cine sînt mediii dvs!!)

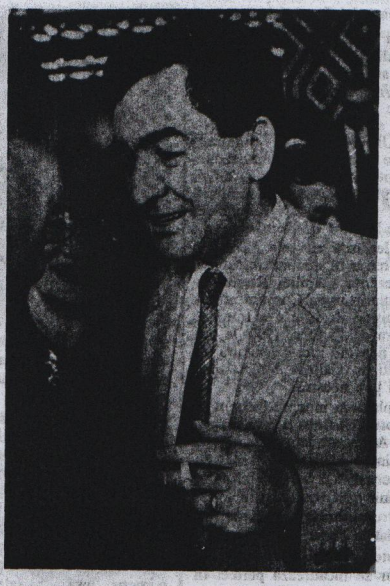
Lt. col. Patranichi și Bostan sînt cadre didactice la coala de subofițeri de la Jilava.

- Lt. Dudu a luat bani de la deținuți pentru eliberea lor condiționată și, în loc să fie trecut în rezervă, ste păstrat: banii i-a împărțit cu conducerea penitenarului.

Pe vremea odioșilor, erau penitenciare eschive (**nu iu dacă e bine**) tip B, unde oamenii își scoteau ochii, i tăiau o mînă sau un picior, ba chiar își tăiau penisul. i se spărgeau geamurile iarna pe 25 de grade, chiar 30, se turna apă pe pereți și mîncau odată la 7 zile. Ce s-a ıtîmplat cu acești oameni? Erau băgați la detenție ca i-și ispășească o pedeapsă sau erau la exterminare?

Cîți erau deținuți politici și cîți erau de drept omun? Și de ce nu se face nici o anchetă pentru edepsirea criminalilor acestor oameni morți în chiuri groaznice?

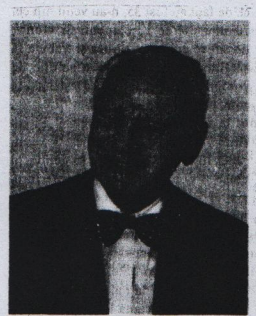
Atît domnul senator **DAN IOSIF**, cît și ex-procurorul șef **GHEORGHE ROBU** știu multe despre Revoluție. Dar nu le pot spune. Pînă cînd?

Pagini realizate de GEORGE STANCA

ȘAPTE ÎNTREBĂRI STANDARD

anchetă politichia ● ne răspunde domnul ION RAȚIU ● anchetă politichia

1. **Ce părere aveți: monarhie sau republică?**
2. **Privatizare sau re-colectivizare în agricultură? (comentarii la Legea fondului funciar).**
3. **Care-i cel mai redutabil adversar politic al dumneavoastră?**
4. **Societatea românească evoluează spre capitalism sau spre neo-comunism?**
5. **Fac sindicatele politică sau nu?**
6. **Dacă Constituția stipulează libertatea presei, iar Codul penal sancționează calomnia, mai e nevoie de legea presei?**
7. **Este TVR un instrument al puterii?**

1. Eu îl cunosc personal pe regele Mihai și am avut împreună, de-a lungul timpului, numeroase întîlniri. Este un bun român și a suferit foarte mult că nu și-a putut revedea țara natală de 43 de ani. În ceea ce privește alternativa pe care o evocați d-vs, un singur judecător este chemat să decidă: poporul român. Și el trebuie să aibă prilejul să o facă, în cadrul unui referendum.

2. Scopul implicit și uneori chiar explicit al Legii fondului funciar – în condițiile în care a fost ea elaborată și trecută prin Parlament – este de a păstra în proprietatea statului cît mai mult pămînt sau de a perpetua CAP-urile. Numeroase stipulații îngrăditoare dovedesc faptul că statul nu agrează proprietatea individuală asupra pămîntului și, atunci cînd nu poate împiedica tranșant realizarea ei, refuză înlesnirile prin care acesta ar deveni competitivă.

3. Există un asemenea adversar politic dar el nu este un om, ci o stare de lucruri: inerția. Ea îi face pe unii oameni ca de fapt să se teamă de bine, atîta vreme cît cu răul sînt măcar obișnuiți.

4. Noțiunea de «capitalism» este ceva vag, insuficient pentru a caracteriza Occidentul, la are se referă. De aceea nu-mi place și, în ceea ce mă privește, nu o folosesc. În asemena situații, eu vorbesc despre democrația occidentală.

Răspunsul meu la întrebarea aceasta cred că presupune o reformulare a întrebării și sub alt aspect. Evoluția unei societăți desemnează un proces lent, dar de foarte mare adîncime, căci o societate, în ansamblul ei, atunci cînd evoluează, implică un proces de **asanare**, de identificare din ce în ce mai evidentă cu drumul parcurs. Evoluția societăților omenești – atîta vreme cît asupra lor nu se exercită impacturi ideologico-politice exclusiviste și deci hibride – este totdeauna spre «firesc». Deci în ansamblul ei și în perspectivă, societatea românească nu poate evolua decît spre firesc, ceea ce, pentru epoca istorică în care ne aflăm, vizează democrația occidentală. Asta nu înseamnă că va fi ușor, căci acestui firesc i se opun forțe importante reprezentînd felurite nuanțe de comunism. Ele pot întîrzia evoluția firească a societății românești, dar optimismul meu îmi spune că de oprit n-o vor putea opri.

5. La noi mișcarea sindicală este o realitate nouă, căci din deceniul 5 pînă în 1990, nu au existat în România sindicate, în sensul propriu al cuvîntului. Totdeauna începutul de drum este dificil și uneori el este marcat de tatonări, de ezitări, de greșeli și uneori chiar de o înțelegere insuficientă a scopului urmărit, iar prin aceasta, a metodelor ce trebuiesc folosite. Sindicatele nu sînt organizații de tipul partidelor și în acest fel nu fac politică. Nu fac – oriunde și oricînd – politica unui partid anume.

Dar, atîta vreme cît sindicatul apără drepturile unui grup de oameni, lui nu-i poate fi indiferent în ce circumstanțe acestea sînt mai bine sprijinite. Apoi, neputîndu-i fi indiferent ce legi promulgă, sindicatului nu-i poate fi indiferent cine ajunge să formeze guvernul, ca să propună legi, și cine ajunge să formeze Parlamentul, ca să le aprobe. Iată cum deci sindicatul – pornind de la scopul asumat și de la statutul său apolitic – este nevoit să facă politică, deoarece altfel devine inoperant pentru cei ce l-au format.

6. Eu sînt împotriva intrării în vigoare a unei Legi a presei. Oricît s-ar strădui autorii ei să o facă cît mai democratică (în cazul cînd aceștia doar se străduiesc), însăși ideea de Lege a presei este un act ce îngrădește libera exprimare, fiind deci antidemocratic. Pentru sancționarea calomniei, stipulațiile Codului penal trebueie să fie suficiente – acolo trebuie să fie prevăzute toate delictele ce pot decurge din presă.

7. Întrebarea aceasta este într-adevăr retorică. Miile și miile de manifestanți, cu atîtea și atîtea prilejuri, au răspuns la această întrebare și anume în sensul condamnării acestei stări de lucruri. Atîția oameni știu ei ce știu.

Din corespondența în România a domnului DORU BRAIA

Guvernului României

Prin intermediul emisiunii «Actualități» din ziua de 29 Dec. 1990, am aflat, cu surprindere, modul în care d-nul ministru de interne Doru Viorel URSU cît și d-nul senator Gelu VOICAN-VOICULESCU au implicat numele meu în evenimenetele petrecute în noaptea de 25/26 Dec. 1990, în care a fost implicat fostul suveran al României, Regele Mihai I de România.

În legătură cu cele afirmate, atrag atenția că am luat cunoștință de prezența Familiei Regale în România în urma Comunicatului transmis de Ministerul de Interne, în seara de 25 Dec. 1990, la ora 20.00, neavînd nici o legătură cu «pregătirea vizitei» Majestăților Lor în țara noastră.

Deplasarea mea, la început la aeroportul Otopeni și apoi la Curtea de Argeș, s-a datorat, în primul rînd, interesului profesional, eu fiind jurnalist și apoi similitudinii «cazului» cu situația în care, forțat de către autoritățile române, m-am aflat în cursul acestui an.

Protestele inițiate de mine ulterior se încadrează perfect în drepturile unui cetățean, într-un stat de drept, atunci cînd constată încălcări grave ale legislației cît și a principiilor unei democrații europene, principii ce conduc astăzi revenirea Țării noastre în contextul firesc european.

În calitate de cetățean român, mă prevalez de dreptul de a atrage

atenția într-un mod democratic, transparent, prin intermediul mass-medici – autorităților române, respectiv d-nului ministru de interne Doru Viorel URSU, că evaluarea juridică a unor decizii luate, la începutul anilor '50 de către un regim totalitar, samavolnic, nerecunoscut de poporul român, așează REVOLUȚIA din Decembrie 1989 în spectrul ilegalității, a lipsei oricărei legitimități, ceea ce nu ar fi numai o imensă lipsă de pietate, ci și contestare legalității actualei administrații!

Se naște deci întrebarea: Deciziile unor satrapi au mai mare importanță pentru actualul guvern decît jertfa copiilor Revoluției?

Prin urmare, cer guvernului României corectarea imediată a poziției sale, în cazul fostului suveran al României, considerînd că respectarea deplină a «DECLARAȚIEI UNIVERSALE A DREPTURILOR OMULUI» constituie punctul de plecare spre o societate bazată, în primul rînd, pe respectul față de OM.

Domnului
Răzvan TEODORESCU
Președintele Radioteleviziunii Române

Buc. 30 DEC. 1990

Stimate Domnule Teodorescu

În urma celor convenite telefonic, vă trimit alăturat punctul meu de vedere, cu privire la afirmațiile făcute de d-nul ministru de interne Doru Viorel URSU, precum și de d-nul senator Gelu VOICAN-VOICULESCU, referitor la persoana mea, în ședința Senatului României din 29 Decembrie 1990 și transmise în emisiunea «Atualități» în aceeași zi.

Pentru realizarea unei informări complete, obiective, a telespectatorilor, mă prevalez de dreptul la replică, o uzanță proprie unui jurnalist democratic, într-un stat de drept.

Convins fiind de sinceritatea afirmației că în România a dispărut **orice formă de cenzură**, am speranța că veți transmite textul integral, aducînd prin aceasta și o dovadă că Articolul 19 din «Declarația Universală a Drepturilor Omului» a devenit temelia sistemului informațional românesc.

Aflîndu-ne la sfîrșit de an, vă transmit Dumneavoastră și colaboratorilor d-stră un An Nou fericit, plin de realizări, urîndu-vă «LA MULȚI ANI!».

Cu deosebită considerație,
Doru Braia

P.S. Îmi permit o sugestie: Realizarea unei discuții televizate asupra «cazului» Regelui Mihai, la care să-mi aduc modesta mea contribuție, fiind pus, în cursul acestui an, într-o situație juridică similară, pe care am elucidat-o.

DORU BRAIA
vicepreședintele al «LIGII PENTRU DREPTURILE OMULUI» a exilaților români din Germania; membru al Comisiei pentru Drepturile Omului a Societății «TIMIȘOARA»; jurnalist – ziarul «KIRCKE und LEBEN», Münster, Germania

Stimate domnule Braia,

Am primit scrisoarea dumneavoastră, însoțind textul comunicatului pe care ați dorit a-l transmite prin intermediul Televiziunii. Așa cum vă prevenisem telefonic – în spiritul și litera unei decizii pe care am luat-o nu demult –, Televiziuneea nu mai difuzează ca atare comunicatele partidelor, formațiunilor politice și, cu atît mai mult, cele ale unor persoane particulare.

Instituția pe care o conduc înțelege a-și rezerva dreptul – pe care îl are orice televiziunea din lume – de a rezuma asemenea comunicate, în cazul în care, evident, conținutul acestora ar putea interesa un număr semnificativ de telespectatori.

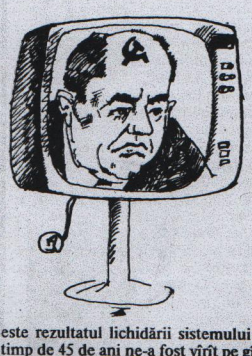
Întrucît dumneavoastră mi-ați solicitat insistent a nu vă modifica în nici un fel textul – este dreptul dumneavoastră deplin și îl respect – și, întrucît, pe de altă parte, acesta are lungimi excesive și pasaje neesențiale, vi-l înapoiez pe această cale.

Cu toate urările de bine și de mulți ani,

Răzvan Teodorescu
București,
30.XII.1990

LITUANIA, LITUANIA!

„A vorbi cu Gorbaciov este mai bine decît a o face cu un Brejnev" – spunea în august 1990 un membru marcant din „SAIJUDIS"

La sfîrşitul lunii august, cu ocazia sărbătorii «Ziua Limbii» petrecută la Chişinău, am cunoscut un membru marcant din organizaţia lituaniană **Saijudis**, d-l Vladimiras Grazulis. Interpretă ne-a fost d-na Lica Melnic, preşedinta Asociaţiei «Dacia lituaniană» din Vilnius. Am avut, deci, prilejul unui dialog pe care am vrea să-l reproducem mai jos.

D-le Grazulis, asistăm cu toţii la o mişcare a Europei de est care constă în deşteptarea popoarelor din est în aspiraţia lor spre o libertate reală. Care este punctul dv. de vedere?

– Ce se petrece acum în est, este rezultatul lichidării sistemului adus de balaurul comunist şi care timp de 45 de ani ne-a fost vîrît pe gît. Acum popoarele pot spune că sistemul impus a eşuat. Socialismul şi comunismul nu mai au nici un viitor. E greu de spus cum au trecut alte popoare prin greutăţi dar cred că ceva asemănător cu ceea ce a fost în imperiul sovietic, inclusiv poporul rus, a trecut printr-un genocid mai atroce decît la alte popoare. Deşteptarea popoarelor U.R.S.S. a fost primul pas spre renaşterea limbii naţionale. Apoi, a urmat restructurarea economiei republicii respective. Pentru că, economia republicilor sovietice a fost în esenţă distrusă. Ea a fost un amestec cumplit de uzine puse fără sens acolo unde nu era cazul şi supuse unei structuri imperiale. Cu prilejul acestei industrializări au venit şi aşa numiţii specialişti, în cazul nostru nelituanieni, care nu respectau poporul, tradiţiile şi obiceiurile lui. Îi înţelegem, şi lor le e greu dar n-au nici cultură, nici patrie, nici naţionalitate. Ei sînt goniţi de peste tot. Nici noi nu-i mai numim ruşi, ci rusofoni, adică vorbitori de limbă rusă. Ei nu mai au nici o naţionalitate. În cele din urmă, deşteptarea de care vorbeaţi, constă în restabilirea suveranităţii fiecărei republici. Acum (august 1990 – n.n.) Lituania se afla la etapa în care s-a proclamat formal suveranitatea şi statalitatea. Odată cu refacerea stabilităţii trebuie să vină şi renaşterea economiei. Observ că procesul e cam acelaşi pt. toate naţionalităţile din imperiu. Numai că noi am fost deschizătorii de drumuri.

– Ne puteţi spune care sînt formele concrete de luptă pentru restabilirea statalităţii?

–**Sajudis** a fost iniţiatorul, el fiind un factor foarte activ. Problemele principale ale noastre sînt legiferarea declaraţiei de independenţă şi ieşirea din imperiu. În acest sens, am instituit o comisie de convorbiri cu Moscova. a fost nevoie de schimbări legislative de introducere a noii legi, pînă acum inexistente, ca legea proprieteăţii private, instituirea armatei şi poliţiei naţionale, instituirea unei şcoli naţionale. În privinţa privatizării e în curs de elaborare legea necesară cu intenţia ca în agricultură să fie desfiinţate colhozurile.

– Consideraţi că venirea lui Gorbaciov la putere este sau nu benefică pentru Lituania?

– Pentru Lituania, Gorbaciov este o persoană cu mai multe feţe. Dar lituanienii nu înţeleg să apeleze la sistemul de relaţii. Gorbaciov este influenţat de forţele trecutului, e indecis şi nu se hotărăşte să ia o decizie clară. El este între cer şi pămînt. Totuşi, rămăşiţele gîndirii imperiului se simt şi în gîndirea lui. El nu va înţelege mişcările naţionale pe care le numeşte **naţionaliste** şi crede chiar sincer că este aşa. De aceea, ne pare rău de acest lucru. Desigur, a vorbi cu Gorbaciov e mai bine decît a o face cu un Brejnev sau cu un Ligaciov. În sistemul socialist, şi nu numai, Gorbaciov este o personalitate dar nu se decide la adevărata lui poziţie.

S. GEORGE

Şi dumneavoastră puteţi difuza «POLITICHIA»

Rezervările se fac zilnic între orele 12–18, la redacţia din Calea Victoriei 174, sector 1, tel. 59.46.13, cu buletinul de identitate şi cu 75% din valoarea exemplarelor preluate pentru difuzare. Intreprinzătorii autorizaţi se vor prezenta cu o copie după autorizaţie, ştampila rotundă şi numărul de cont bancar, pentru încheierea contractului.

Transportul se asigură de către difuzor.

În acest număr caricaturile sînt realizate de:
RADU IULIAN şi ADRIAN AVRAM

Visurile grandioase ale unui Dictator

LEGĂTURA TRAINICĂ DINTRE CEAUŞESCU ŞI ARAFAT

Legătura dintre cei doi a durat 25 de ani, culminînd cu prezentarea făcută de Ceauşescu lui Arafat la Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român, prezentare care a constituit caracterul exclusiv al relaţiilor lor surprinzînd chiar şi pe cei mai servili primitori de palme în numele socialismului, îngrămădiţi în sală.

Ceauşescu urmărea clar obţinerea premiului Nobel pentru pace, visul lui grotesc care l-a dus la sprijinirea deosebit de insistentă a constituirii unui stat arafetist în teritorii. Servea astfel nu atît mişcarea comunistă internaţională, pe Arafat înscăunat ca preşedinte, cît mai ales pe el însuşi, în vederea candidării la premiul Nobel.

1967 – primii paşi

După războiul din 1967 relaţiile diplomatice au fost păstrate şi adîncite sub direcţia unei înţelegeri intervenite în cadrul «Pactului de la Varşovia» dublat de asentimentul unor lideri arabi.

Ceauşescu a exploatat aceste relaţii în interesul şi pentru obţinerea «CLauzei naţiunii celei mai favorizate» în relaţiile cu S.U.A., apoi menţinerea legăturii – în interesul lui Arafat – cu concerne şi guverne importante. Totul printr-un canal special conectat direct cu Israelul, susţinîndu-l pe Arafat de pe o poziţie, aparent, echidistantă între Israel şi lumea arabă

Ceauşescu se ascunde

La acest balet Ceauşisto-Arafatist, conducerii PCR din R.S.R. i-a fost rezervat rolul de a dezinforma opinia publică internaţională cu privire la faptul că Ceauşescu asupreşte şi batjocoreşte întreaga populaţie a României şi accelerează procesul de marginalizare a populaţiei evreieşti sub cuvînt că acest fapt este implicat de existenţa alianţei de cca. 1000 peersoane pe an pentru care s-au încasat, anual, cca. 10 milioane dolari.

Ceauşescu excelent portretizat de către d-l Pacepa în «Orizonturi Roşii» a fost megaloman, ahtiat de putere absolută şi partizan al politicii bazate pe spionaj, dezinformare şi terorism generalizat. Din aceste motive, activitatea lui Ceauşescu nu poate fi înţeleasă din analizarea documentelor oficiale, a presei sau a declaraţiilor lui. Cu el lucrurile s-au petrecut aproximativ la fel cum se întîmplă cu ghetarii plutitori, partea cea mai mare a rămas ascunsă de privirile celor aflaţi în afara ţării şi chiar a celor din interiorul ei. Meritul deosebit al d-lui I. Pacepa este de a fi ridicat, public, cel dintîi, o parte din vălul care a acoperit ticăloşiile, jafurile şi crimele ceauşeştilor şi ale colaborării lui Ceauşescu cu Arafat şi cu unii dintre apropiaţii acestuia din urmă.

Unele dintre faptele dezvăluite cu prilejul revoluţiei anticomuniste şi anticeauşiste, cu privire la activitatea securităţii şi a condiţiilor create acesteia, au permis a se avea o imagine asupra modului în care a conceupt şi organizat Ceauşescu exercitarea puterii prin utilizarea nelimitată a terorii. Nu-i exclus ca o cercetare comparativă a terorismului de stat în diverse ţări şi epoci să ajungă la concluzia că Ceauşescu ar fi pus pe picioare cel mai represiv sistem politic-social cunoscut pînă azi. Aceasta şi explică întîrzierea şi imensele jertfe ocazionate de revoluţia românească din decembrie a.c.

Arafat, prietenul şi emulul lui Ceauşescu, a adoptat, pentru nevoile O.E.P., numeroase idei propuse de către Ceauşescu sau sugerate din cunoaşterea modului de guvernare a acestuia.

Proclamarea guvernului provizoriu palestinian a avut loc pe baza unei recomandări mai vechi a lui Ceauşescu care avusese în vedere, la vremea potrivită, un sprijin deosebit convenit cu Brejnev. În actualele condiţii este de aşteptat ca sprijinul sovietic să fie redus ca intensitate şi durată.

Tactica dezinformării, dusă pînă al paroxism, de către Ceauşescu, pe tema independenţei României, a fost preluată de către Arafat sub forma unei declaraţii de convertire la democraţie prin recunoaşterea dreptului la existenţă a Israelului şi renunţarea la terorism.

După declaraţia lui Arafat asupra caducităţii «Cartei palestiniene» n-a urmat încă nici o revizuire a acesteia.

În aceeaşi ordine de idei se află utilizarea de către O.E.P. a diversiunii antisemite în varianta sa modernă, antiisraelismul. Prea-cuviosul urmaş al sfîntului Petru a acceptat solicitarea unei întrevederi cu Arafat, în cadrul căreia i-a dat duhovniceasca sa binecuvîntare în lupta sa de distrugere a Israelului. Explicaţia stă în dorinţa ierarhiei superioare a bisericii catolice de a păstra dogma potrivit căreia noi, evreii, fiind deicizi, am fost pedepsiţi de Dumnezeu la o existenţă de veşnici rătăcitori printre alte popoare. Restabilirea Israelului constituie proba falsităţii dogmei. Prin înţelegerea sa cu Papa, Arafat şi-a depăşit maestrul.

Ţinînd seama că arafatismul descinde din ceauşism şi are chiar tendinţa să-l depăşească în ipocrizie, dezinformare şi terorism, trebuie făcută o distincţie netă între tratarea drepturilor legitime ale populaţiei arabe din teritorii şi atitudinea faţă de O.E.P. care încearcă să se substituie populaţiei arabe din teritorii, la stabilirea drepturilor acesteia.

Tactica utilizării teroarei în exercitarea puterii a căpătat în România un conţinut şi o formă de exprimare aproape inimaginabile pentru cineva care nu le-a simţit pe pielea lui.

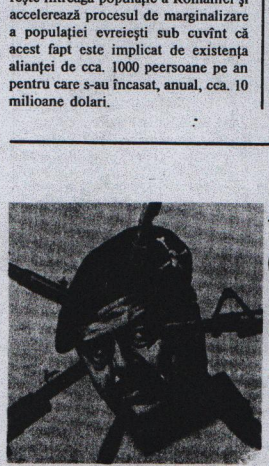
Arafat a aplicat, deocamdată, această concepţie prin constituirea unui grup de activişti bine remuneraţi care exercită o presiune teroristă asupra populaţiei în vederea adîncirii şi răspîndirii Intifadei.

Este exploatată nu numai dorinţa populaţiei arabe de a scăpa de o administraţie străină, ci, în mod deosebit, mizeria economică, înapoierea culturală şi fanatismul religios al acesteia.

Activiştii arafatişti bat şi, adesea, asasinează, în mod bestial, pe toţi aceia care, potrivit părerii lor, nu se supun directivelor O.E.P.-ului prezentîndu-i ulterior pe aceştia drept agenţi israelieni. Pentru a şti cum ar arăta o administraţie arafatistă, dacă ar izbuti să pună ghiara pe teritorii, trebuie cercetat ce efecte a avut, asupra populaţiei din România punerea ghiarei ceauşiste asupra administraţiei în această ţară. La acestea se adaugă, ca factor agravant, «fundamentalismul islamic» care este o pacoste mai gravă şi mai primejdioasă decît arafatismul.

Sindromul Ceauşescu este pe cale de dispariţie şi în era gorbacioviană. Arafatismul este caduc, chiar dacă acest lucru nu s-a concretizat încă. Este de aşteptat ca şi belicismul terorist antiisraelian şi antidemocratic al unor lideri arabi să aibă aceeaşi soartă a terorismului ceauşist, al căror aliaţi au fost.

Claudiu GĂLĂŢESCU

Avionul invizibil american detectat de radare în Golf

Avionul invizibil american F 117 A a fost reperat în mai multe rînduri de radarele de pe sistemul francez de rachete sol-aer SHAHIN din Arabia Saudită. Pentru a le feri de o eventuală descoperire de către irachieni, statul major al US Air Force a transferat imediat bombardierele de acest tip pe o bază din sud-vestul regatului saudit, pe malul Mării Roşii, în apropiere de Yemen.

Bombardierul F 117 A a fost [illegible] pentru pătrunderea în zone foarte primejdioase şi pentru [illegible] de mare valoare strategică». Performanţele radarului avansat au fost obţinute cu ocazia zborurilor efectuate de bombardier în apropierea zonei [illegible] (17 km) unde este implantat acest sistem de apărare antiaeriană. După reperare, posibilităţile de distrugere [illegible] cu o rachetă şi de 99% cu două rachete lansate simultan.

Avionul invizibil, ale cărui principale caracteristici [illegible] forme foarte angulare şi un înveliş special care îi permite să evite reperarea pe ecranele radar, [illegible] de calităţi aerodinamice şi de posibilităţi de manevră. Viteza sa maximă este de 900 km/h. [illegible] reperat de către radar, nu-i rămîne decît sistemul de bruiaj pentru a se apăra de rachete. Dezvoltat [illegible] ional în 1983, acest avion a fost testat cu succes pe numeroase sisteme radar. Şi chiar dacă posibilităţile [illegible] sale de bombardament s-au dovedit mediocre în Panama, în 1989, programul a fost considerat [illegible].

Se pare că, în afara capacităţilor [illegible] ale sistemului de radar Shahin (ochi de şoim) reperarea a fost posibilă şi datorită condiţiilor de climă din Arabia Saudită, orizont îndepărtat, căldură şi reverberaţii, difuziunea undelor electromagnetice.

În orice caz, reperarea sa de către un sistem radar, oricare ar fi el, ridică probleme concepţiei însăşi a aparatului, a dezvoltării sale pe viitor precum şi a construcţiei celor 59 de exemplare care au costat în total 6,5 miliarde de dolari.

Ioan PRIGOREANU

POLITICHIA

contemporani cu senzaționalul

TUDOR POSTELNICU de la ministru de interne la turnător ordinar

Subsemnatul Postelnicu Tudor cu domiciliul în București, în ultima perioadă str. Heleșteului nr. 22A, sectorul 1, rog organele procuraturii militare – centrale – să binevoiască **a mi** oferi serviciile de bună voie, nesilit de nimeni și fără a avea din partea vreunei persoane sugestia, de a mi aduce serviciile pentru a deveni informator-colaborator al acestui organ. Nu al organelor ministerului de interne sau de securitate, sesisind printr-un procuror de legătură, special desemnat orice problemă care vizează independența României, securitatea statului, clanul Ceausescu sau alte probleme mai deosebite despre care trebue să se cunoască de organele procuraturii militare.

Mă oblig ca asemenea probleme, s-au și altele dacă au valoare informativă să le redau la solicitarea mea, indiferent unde mă aflu, atîta timp cît voi fi în viață, cu respectarea strictă a secretului și conspirativității. Îmi ofer acest serviciu, fără nici un fel de obligații față de organele procuraturii, ci din dorința de a demonstra că am tras maximum de învățăminte din gravele abateri și greșeli făcute de mine personal cît am lucrat alături sau în CPE cu clanul Ceausescu.

Folosesc și acest prilej, pentru a declara, așa cum am **făcuto** și în fața instanței de judecată că apreciez obiectivitatea și sobrietatea cadrelor care **mau** anchetat și nu am nici un reproș. Vă rog respectos, domnule Procuror general adjunct-militar-că folosesc acest prilej pentru a condamna măsurile luate împotriva poporului de dictatorul **Nicola** Ceausescu și Elena Ceausescu, la care sînt conștient că au contribuit toți membri CPE, frații lui Ceausescu chiar dacă încearcă să se disculpe, precum și formele și metodele de lucru ale acestuia, felul cum a dus economia la ruină, iar agricultura la sapă de lemn, toți membrii CPE știau, dar în loc să i-a poziție aprobau chiar fără a citi materialele economice – agrare –, chiar și eu nu are importanță că eram membru supleant, fără drept de vot.

În cazul în care nu voi respecta angajamentul luat față de dvs. să fiu tras la răspundere **comform** normelor de muncă pe această linie specială.

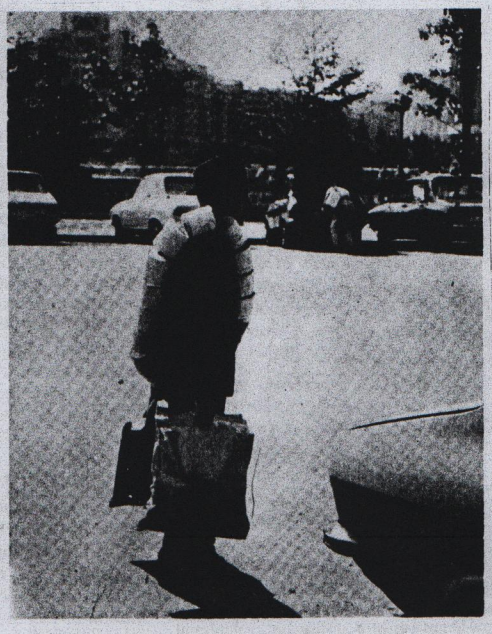
Dar convingerea că, că toată grava mea încadrare juridică pînă în prezent, nu veți pune la îndoială patriotismul care am pretenția să spun că mă caracterizează, și corectitudinea – cinstea față de problemele care mă angajez **scrist** în fața dvs. în domeniul muncii speciale, privind relațiile cu organele procuraturii.

Ținînd cont de problemele relatate, din inițiativă, Dumneavoastră celor care **mam** adresat, veți da curs favorabil dorinței mele

București
11 februarie (ss)
1990

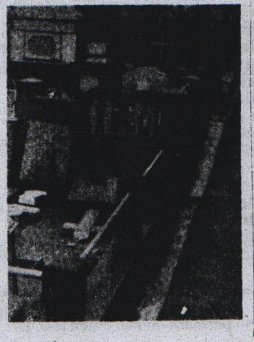
Vă mulțumesc
Todor Postelnicu
ss.

România de AZI

Gorila, Țambric și ai lor:

REVELIONUL UNOR BESTII

Uluire, aceasta a fost senzația vizitatorilor cimitirului «Sf. Constantin» din Brăila, în dimineața zilei de 01 ianuarie a.c. cînd au văzut ceea ce nu creadeau că se poate vedea. Cine și de ce să fi făcut ceea ce ei vedeau și refuzau să înțeleagă?

Pe o mare întindere a cimitirului crucile erau sparte, rupte, trîntite la pămînt! Ochii vedeau, dar mintea refuza să priceapă. Cine și ce să fi avut cu morții?

Nu, așa ceva nu poate fi posibil! Și totuși, 138 de cruci, simboluri ale credinței și pătimirii noastre în trecere pe acest pămînt, zăceau rupte, sparte și trîntite la pămînt. Bătrîni, bătrîne sau oameni în toată firea își plîngeau morții și mormintele pîngărite, înălțînd către ceruri blestemele lor.

Firesc, organele legii au declanșat activitățile specifice identificării și prinderii făptașilor. Punînd cap la cap indiciile și informațiile rezultate, la început vag și apoi din ce în ce mai clar, s-a conturat filmul bestialei întîmplări.

Cu competență și perseverență, conducerea Poliției județene, conducînd exemplar efectivele angrenate în această misiune și cu sprijinul total al cetățenilor orașului, reușesc într-un timp record să identifice și să aresteze făptașii. Șeful lor, zis și «Gorila», are o figură lombrosiană, confirmîndu-l cu strălucire pe reputatul criminolog italian. Fruntea sa, nu mai lată de două degete, indică clar cîtă minte se poate afla în spatele ei. Sprîncenele groase, umbrind niște ochi mijiți, întregesc un portret dezgustător.

Cum s-au derulat evenimentele?

Un grup de tineri – majoritatea provenind din familii dezorganizate, cu școala neterminată, dorind să-și arate curajul unul în fața altuia au hotărît să petreacă revelionul în capela cimitirului. Trebuie să recunoaștem că o astfel de ideie nu apare în capul orișicui.

Zis și făcut. La apelul «Gorilei» trupa se adună în capelă aducîndu-și și proviziile necesare chefului. O cană și încă o cană, sticlele încep a fi golite cu bravură infantilă. După ce mințile lor puține au început să plutească în alcool, «Gorila» ajutat de secundul său – «Țambric», încep să-și inițieze «iracii în karate și alte tehnici de arte marțiale (nu că ar fi fost ei niște specialiști, dar cîteva ore de inițiere în aceste sporturi i-au făcut să creadă că sînt deja maeștri). După cîteva exerciții, apreciind că a exersa între ei este periculos, au hotărît să-și încerce puterile asupra crucilor din cimitir. Și luptă și luptă, crucile cad unele după altele.

Rezultatul «vitejiei» lor a fost văzut în dimineața zilei următoare.

Poliția și-a făcut datoria, spunîndu-și cuvîntul în acest caz. Urmează acum ca și instanța judecătorească să o facă. Desigur, avocații angajați în apărarea făptașilor vor pleda căutînd tot felul de justificări și circumstanțe atenuante.

Pedeapsa – nu ne îndoim – va fi exemplară prin asprimea ei, asprime de altfel, pe deplin justificată.

Acum cînd totul în acest caz este cunoscut, familiile celor ce odihnesc în cimitir vor putea ierta? Vor insista în blestemele lor, sau îl vor ruga pe Dumnezeu să dea mai multă minte acestor ființe fără minte?

Liviu BÎRSAN

P.S. – nu am precizat numele sau alte date de identificare ale acestor bestii, pentru a nu le face reclamă. Pentru a nu-i transforma din neoameni în semenii noștri.

Cum practică țările din Est spionajul industrial?

Michael Ledeen, asistent universitar la Centrul de studierea strategiei internaționale de la Universitatea Georgetown (Washington) a strîns mărturii de la Ion Pacepa, director adjunct al contraspionajului român și consilier personal al președintelui Ceaușescu, pînă în anul 1978, anul plecării sale în Vest.

100 mai Pacepa MARELE SECERIȘ

În anul 1952, Lavrenti Beria, președintele Securității statului sovietic, ordona serviciilor secrete române să se lanseze în spionajul industrial. «Începînd cu cel de-al doilea război mondial – face el cunoscut – informația tehnologică a fost esențială pentru apărarea noastră militară și pentru apărarea economiei noastre. Un astfel [illegible] serviciilor, ca și Interconti[illegible], Athénée Palace, Lido sau Nord Hotel, înregistrau orice mișcare a cetățenilor străini. În restaurantele mari, agenții securității făceau [illegible] de hotel sau pe [illegible], o[illegible]du-li-se astfel [illegible] să [illegible]undă [illegible] în [illegible] de concert, în cinematografe, pe [illegible]zi sau în parcuri. Rezultatele acestei munci erau [illegible]ărțite [illegible] informațiile compromițătoare despre cetățenii străini [illegible] serviciilor [illegible]. [illegible] a deschis o eră nouă în care tehnologia a devenit principalul susținător al politicii.

La începutul anilor 50 sovieticii pun pe picioare o [illegible] vastă, numită «Evaluare, [illegible]tare», care folosea [illegible] oameni, traducători și desenatori tehnici. Organizația făcea să dezvolte cerințelor KGB-[illegible] secrete ale celor[illegible] Varșovia. Acesta strîngea informații tehnologice și tehnico-militare, pe care le transforma în «proiecte sovietice».

De-a lungul anilor, folosind același model, Ministerul de Interne român și-a creat o industrie proprie la București. În toate hotelurile, telefoanele puteau fi ascultate prin simpla învîrtire a unui buton, microfoanele erau ascunse cu grijă în fiecare cameră [illegible] televiziune cu circuit [illegible] supraveghere [illegible] rantele [illegible] și [illegible] die. [illegible] instalate [illegible] exterior [illegible] telefoanelor, ca și Intercontinental, Athénée Palace, Lido sau Nord Hotel, înregistrau orice mișcare a cetățenilor străini. În restaurantele mari, agenții securității făceau [illegible] șefii de hotel sau pe [illegible], o[illegible]du-li-se astfel [illegible] să [illegible]undă [illegible] în [illegible] de concert, în cinematografe, pe [illegible]zi sau în parcuri. Rezultatele acestei munci erau [illegible]ărțite [illegible] informațiile compromițătoare despre cetățenii străini [illegible] serviciilor [illegible]. [illegible] a deschis o eră nouă în care tehnologia a devenit principalul susținător al politicii.

În perioada 1970–1977 colonelul Cristian [illegible] descoperă [illegible] organizează [illegible] informații [illegible] cu armele [illegible] inginerii [illegible] von Hajek. Hajek von Hajek era născut în Germania, iar în timpul celui de-al doilea război mondial fusese ofițer superior în armată, specialitatea sa fiind armele chimice. După căderea celui de-al III-lea Reich, pentru a i se pierde urma, se refugiază în Portugalia unde devine consilier militar și inginer în armată. Mai tîrziu, reușind să pătrundă în Germania Răsăriteană ajunge consilier militar la Otan.

Din cercetările efectuate de români asupra vieții lui Horst von Hajek, reieșea că acesta era un om bogat dar frămîntat de probleme familiale. Iar un amănunt interesant era acela că femeile erau punctul său slab. Așadar, următorul pas a fost invitarea profesorului în România, unde i-a fost prezentată o tînără frumoasă, de numai 21 de ani, Adriana Oros. Adriana era o prostituată care lucra la barul de noapte al unui mare hotel bucureștean și, evident, colabora cu serviciile noastre de informații. Hajek s-a îndrăgostit [illegible] iar legătura lor a fost înregistrată [illegible] pelicule și [illegible] magnetice. Era limpede că [illegible] Hajek nu se mai [illegible] despărți de Adriana, chelt[illegible] 40.0[illegible] pentru a-i [illegible] [illegible] casă, [illegible] în care [illegible] [illegible] [illegible]